

Forfatter: Gjellerup, Karl

Titel: Udrag fra Minna

Citation: Gjellerup, Karl: "Minna", i Gjellerup, Karl: *Minna*, 1889, s. 33. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-gjellerup01-shoot-idm139731118749536/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Minna

Hun havde aabenbart været sikker paa ikke at træffe Nogen, for hun udstødte uvilkaarlig et lille Skrig. Jeg var naturligvis sprunget op og krammede en hel Mængde Beklagelser og Undskyldninger ud: Ytringer af min Værtinde om vore skyggefulde Promenader havde givet mig Anledning til at tro . . . men jeg mærkede nu, at jeg, meget mod min Vilje havde trængt mig ind paa fremmed Grund . . . jeg beklagede dette saa meget mer, som det syntes, at jeg havde voidt hende nogen For- skrækkelse.

Den unge Pige smilede forlegen:

— Deres Fejltagelse er meget forstaaelig, saa De har egentlig ikke Noget at gøre Undskyldning for — og heller ikke at beklage — for min Skyld.

Hendes Blik faldt nu paa den lille Bog, som jeg i min Forvirring stod og drejede mellem Fingrene. I det samme blev hun ganske rød i Hovedet.

— Maaske er det Deres Bog?

— Jeg kom netop for at hente den.

— Saa maa jeg gøre Dem nok en Undskyldning, fordi jeg var saa næsvis at blade i den . . . Det var en underlig Overraskelse, — jeg er nemlig Dansk, skal jeg sige Dem.

— Det véd jeg nok, svarede hun, jeg kunde

høre det paa de første Ord, som De henvendte til mig ombord paa Dampbaaden.

Denne Erklæring var ikke just smigrende for mig, thi jeg nærrede det lønlige Haab, at mit Tysk var saa godt, at en Inden-Tysker kunde holde mig for en fjærn Landsmand.

— Saa har De vel omgaaedes Danske meget? spurgte jeg.

— Jeg har kendt enkelte Landsmænd af Dem, svarede hun, og saa pludselig helt alvorlig ud.

— Og dette Bekendtskab har ført til, at Frøkenen gjorde sig bekendt med et saa lidet læst Sprog?

— Ja, svarede hun lidt langtrukket og som om hun overvejede, hvorledes hun hurtigst kunde afslutte denne Samtale.

— Dersom jeg maaske paa nogen Maade kunde være Frøkenen behjælpelig . . .

— Nej, -- desværre! Det vil sige, der har nemlig været Tale om, at jeg skulde som Gouvernante til en Familie i Danmark, men det er nu opgivet.

Denne nøjagtige Meddelelse om Noget, der jo slet ikke vedkom mig, var mig overraskende, og jeg ventede allerede, at hun skulde føre Samtalen videre, da hun i en reserveret Tone sagde: